



04/09/2014

שרת הבריאות, גב' יעל גרמן

שר האוצר, מר יאיר לפיד

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים יומיים אלה נפרוש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורו של עומר דוידוביץ', חובש קרבי שנתקל ביחס מזלזל, טורטר בתוך המערכת ונשלח לרופא הלא נכון, כי הרופא הנכון לא היה פנוי לטפל בו:

"שמי עומר, אני בן 21, חובש בחיל האוויר, כמה חודשים לפני שחרור. כאדם העוסק ברפואה במסגרת צבאית אני חשוף גם למערכת האזרחית וגם למערכת הצבאית, ואף ביצעתי שבוע השתלמות צה"לית בביה"ח שיבא. יש לי (או הייתה, עד האירוע המתואר כאן), הערכה עצומה כלפי הרופאים והאחיות במסגרת האזרחית. ההקרה שלהם עצומה, התנאים קשים, והגמול לא מספק, והייתה לי תחושה שמרבית העוסקים במקצוע עושים זאת מתחושת השליחות והנתינה יותר מאשר עבור הגמול הכספי.

בתאריך ה-25.8.14, יום שני, במרפאה הצבאית בה אני משרת, הרמתי שקית סגורה של פסולת זיהומית לא חודרנית במטרה להעבירה להשמדה. השקית נחבטה בזרוע ימין שלי וגיליתי שנדקרתי ממחט שבלטה מהשקית, מחט שמקומה בפח מחטים ולא בשקית כזו. המחט הייתה מחט ואקוטיינר (סוג מחט המשמש לבדיקות מעבדה שאנו מבצעים בבסיס), שאני לא יודע מי השתמש בה וכמה זמן היא נמצאת בשקית. היה דימום קל שנעצר כתוצאה מהחדירה. חיטאתי את המקום ועצרתי את הדימום.

הנוהל הצבאי מחייב, במקרה חשיפה לדם, הגעה למיון בהקדם לביצוע בדיקות. אם ידועה זהות האדם שהשתמש במחט, יש להגיע יחד איתו כדי לוודא שאינו סובל ממחלה זיהומית כלשהיא המועברת בדם. החשש הוא מאידס (ניתן לקבל טיפול מונע לאחר חשיפה, PEP, ב-72 שעות הראשונות, שמוריד דרמטית את הסיכויים להידבקות ויעיל יותר ב-48 השעות הראשונות), צהבת, טטנוס וכו'. ביקשתי מהרופא הצבאי הפנייה למיון סורוקה, הקרוב ביותר לבסיס שלי. יצאתי לשם באותו ערב, התקבלתי למיון האמבולטורי (מיון מהלכים), והפנימאי התורן בדק אותי. הוא התייעץ עם מנהלת היחידה למחלות זיהומיות בביה"ח טלפונית, והיא הורתה לו להפנות אותי ליחידה שלה (מרפאת חוץ) למחרת היום, בשעה 08:00 בבוקר, ללא ביצוע בדיקות או טיפולים נוספים באותו היום. שוחררתי מהמיון, רגוע ואפילו מסופק מיסודיות הטיפול והייעוץ המקצועי שביצע הפנימאי.



למחרת היום, עקב חוסר כ"א במרפאה, אחראי המרפאה (מפקד המרפאה מבחינה לוגיסטית ומבחינת כ"א) שלי הורה לי לצאת יותר מאוחר לסורוקה ולתפוס תורנות במרפאה למספר שעות עד להגעת חובשים נוספים לבסיס. הסכמתי מתוך מחשבה שהמרפאה תהיה פתוחה גם בהמשך היום, אך כשיכולתי לצאת, בשעה 11:00 באותו יום, גיליתי באתר סורוקה שהמרפאה נסגרה ב-11:00 ולא אספיק להגיע. באתר סורוקה הבנתי שמרפאת החוץ למחלות זיהומיות פועלת יומיים בשבוע, מ-08:00-11:00, בימים ב' וג'.

מאחר וביום שלישי מרפאת החוץ סגורה, רופא היחידה שלי רצה שאפנה שוב למיון כדי לקבל הנחיות נוספות (הוא יכול היה, למשל, להפנות אותי למיון במרכז, כדי שאבדק שם, אבל מחשבה זו עלתה במוחי בדיעבד, ובשום שלב לא עלתה במוחו). הגעתי למיון סורוקה ביום רביעי בבוקר, נבדקתי ע"י אותו פנימיא, שהתייעץ שוב עם מנהלת היחידה למחלות זיהומיות, שאמרה שאין הרבה מה לעשות חוץ מלהגיע אליה ביום שני בבוקר.

לאחר שחזרתי מהמיון לבסיס, ביקשתי הפניה למיון תל השומר (שהיה לי נוח להגיע אליו), והגעתי לשם בחמישי בבוקר. התקבלתי למיון, כשחמישה מספרים לפני בתור, המתנתי כחצי שעה לאחות הממיינת. הסברתי לה שנדקתי ע"י מחט משומשת לפני יומיים. מיד הרימה עליי את הקול: "אין מה לעשות עם זה כבר! לא יעזרו לך בדיקות!". הסברתי לה ברוגע, שאני בכל זאת מעוניין להתייעץ עם מומחה רלוונטי ולראות תוצאות בדיקות דם והיא, באותו טון, השיבה לי "בשביל מה באת? בשביל לראות את הגן בחוץ? את הסניטרים, את האחיות?! תעשה בדיקות דם, ואז מה? לא נוכל לעשות עם זה כלום!". ברוב טובה הפנתה אותי לבדיקות דם. חיכיתי ברחבת ההמתנה ונקראתי לחדר הטיפולים במיון האמבולטורי, שם נלקחו ממני 2 מבחנות והאחות שם הייתה אפילו נחמדה מספיק כדי להקשיב לסיפור המלא ולא לצעוק עליי. ראיתי אותה מכניסה את הדגימות למיכל להעברה למעבדה במערכת הפניאומאטית, אבל לא ראיתי אותה משגרת אותו. היא אמרה לי לחכות בחוץ לאורתופד. שאלתי, בתמיהה, למה אורתופד. היא מלמלה בחצי פה שזה מה יש, שאין פנימיא. יצאתי והמתנתי פרק זמן שלא עולה על 20 דקות לפני שנקראתי לחדר האורתופד. הסברתי לו שאני לא יודע למה שלחו אותי אליו ושנדקתי ממחט בזרוע. הראיתי לו את המקום, הוא ביקש ממני לפתוח ולכווץ אגרופ, ואז השתתק ועבר להקליד. הדפיס טופס, חתם עליו, ובלי קשר עין העביר לי את הטופס ואת גיליון הטיפול שלי, ואמר לי ללכת לקבלה כדי להשתחרר מהמיון. תמוה, כועס ועצבני השתחררתי מהמיון. על טופס השחרור מהמיון היה ניסוח לקוני: 'נדקר ממחט משומשת. פצע נקודתי באמה. ללא הגבלה בתנועה. משוחרר לביתו'. לא היו תוצאות בדיקות מעבדה על הטופס ושום התייחסות אליהן.

לא ייתכן שיעברו 20 דקות מרגע לקיחת דגימות ועד לשחרורי מהמיון. עם כל הכבוד ללבורנטים הזריזים והאמיצים של ביה"ח שיבא, אין סיכוי ואין מצב אפשרי שבו יבדקו דגימת דם (שאודה בעצמי שאינה בדחיפות גבוהה במיוחד) תוך 20 דקות, ויכניסו אותי לרופא לכתיבת מכתב שחרור. יכול מאוד להיות שהדגימות לא נשלחו למעבדה ופשוט נזרקתי, נבעטתי, ללא התייחסות מעמיקה ורצינית. למה? מאיזו סיבה? ראיתי את שיבא עמוס יותר, לא היה עומס יוצא דופן באותו יום. מה קרה פה? למה הזלזול? למה הופנית לאורתופד שיכתוב לי מכתב שחרור ואפילו לא בוצעה התייעצות טלפונית עם רופא רלוונטי?"

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של



מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם מדי יום ביומו עד כמה גרוע המצב, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המיידית,

צוות "מכתבים לבריאות"

העתקים:

חברי ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בכנסת